

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Crònica d'un pillet redimit

1 De què va? Madrid, anys 70. El Pera, nen d'onze anys, fa anar de bòlit la Policia amb robatoris perpetrats per la seva banda...

2 Com va? Miguel Albadalejo és cineasta atent a complicar-se la vida rodant històries protagonitzades per nens. De Manolito Gafotas a El Pera i tiro perquè em toca. I ja saben vostès què deia Hitchcock: s'ha d'estar boig per fer pel·lícules amb nens. Albadalejo, però, és sord com una tàpia a les recomanacions del mestre. *Volando voy* s'empara en la cançó de Kiko Veneno per narrar una crònica impossible. Perquè les proeses de l'aspirant a delinqüent Juan Carlos Delgado, àlies el Pera, tan aviat tenen ritme de cinema costumista com

de drama social perifèric, en línia als *Vaquillas* i *Toretas* de Juan A. de la Loma i Carlos Saura. Allí les cròniques no pretenien erigir-se en hagiografies de pillets redimits. Abans he citat Mr. Hitchcock i ara hi torno: en la seqüència que un Cary Grant borratxo intenta controlar el cotxe on l'han entaforat els dolents a *Con la muerte en los talones*, Hitchcock recorre al truc d'accelerar les imatges per donar la sensació de súpervelocitat.

Doncs bé, l'Albadalejo també ho fa. Però allí on el mestre mostra mesura, ell s'hi abona fins al ridícul. Total, ni volant...

3 I va: per a col·leccionistes de raves castissos i redemptors socials.

Volando voy

Director: Miguel Albadalejo.
 Intèrprets: Borja Navas, Fernando Tejero, Àlex Casanovas, Mariola Fuentes, Antonio Sampedro. Espanya, 2005. 104 minuts.